

РЕШЕНИЕ

№ 63

гр. Бургас , 14.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, VI ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и втори април, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Веселка Г. Узунова
Членове: Таня Д. Евтимова
Александър Д. Муртев

в присъствието на прокурора Христина Димчева Дамянова (ОП-Бургас)
като разгледа докладваното от Таня Д. Евтимова Въззивно гражданско дело
№ 20212100500529 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Предмет на въззивна проверка е решение № 16/15.01.2021г., постановено от Районен съд – Бургас по гр.д. № 20202120104676. С това решение съдът е отхвърлил иска на И. С. И., ЕГН: *****, изтърпяващ наказание „Лишаване от свобода“ в Затвора Бургас против Държавно предприятие „Затворно дело“, ЕИК: 129009070 със седалище и адрес на управление в гр.София, район Сердика, бул. “Ген. Н. Столетов“ № 26, представлявано от изпълнителния директор Маргарита Дойчинова за сумата от 9 000 лева, представляваща неправомерно удържана от ответника сума от дължимото възнаграждение на ищеца по чл.78, ал.1 от ЗИНЗС за положен труд през периода от месец май 2014 до месец февруари 2019г. в бригада „Мираж“ в Затвора Бургас. С решението Районен съд - Бургас е осъдил И. С. И. да заплати на Държавно предприятие „Затворно дело“ и съдебни разноски в размер на 100 лева.

Подадена е жалба от И. С. И. против решение № 16/15.01.2021г., постановено от Районен съд – Бургас по гр.д. № 20202120104676. В жалбата И. твърди, че решението е неправилно. Посочва, че не е имал възможност да представи всички доказателства и настоява за отмяна на решението. Не прави искане за събиране на доказателства.

В съдебно заседание И. се явява лично и пледира за отмяна на решението.

Ответната страна – Държавно предприятие „Затворно дело“ представя писмен отговор, в който изразява становище за неоснователност на жалбата. Иска от съда да потвърди първоинстанционното решение и да присъди на предприятието съдебно-деловодни разноски. Не прави искане за събиране на доказателства. Ответникът не се представлява в съдебно заседание.

За Окръжна прокуратура – Бургас се явява прокурор Д., която пледира за отхвърляне на жалбата.

Като взе предвид твърденията на страните и събраните по делото доказателства, Бургаският окръжен съд намира за установено следното:

ФАКТИ:

Производството пред Районен съд – Бургас е образувано по искова молба на И. С. И., който изтърпява наказание „Лишаване от свобода“ в Затвора Бургас против ДП „Затворно дело“. Искът е правно основание е чл. 59 от ЗЗД, вр. чл.4 от ЗОДОВ.

Ищецът твърди, че в периода от месец май 2014г. до месец февруари 2019г. е работил в производство за изработка на пластмасови детайли в бригада „Мираж“, която дейност е възложена на ответника – ДП „Затворно дело“. Според ищеца, част от трудовото му възнаграждение в общ размер на 9 000 лева е неправомерно удържана от ответника след приспадане на дължимия 10 % данък. Поради това, И. иска от съда да осъди ДП „Затворно дело“ да му заплати тази сума. Исковата молба е уточнена с допълнителна молба и в съдебно заседание.

В отговор по чл.131 от ГПК ДП „Затворно дело“ оспорва иска. Предприятието твърди, че няма бюджетно финансиране и приходите му се формират от неполагащата се част от трудовото възнаграждение на лишените от свобода съгласно чл.38, ал.1, т.3 от ЗИНЗС.

В хода на първоинстанционното производство са събрани писмени доказателства за изплатеното на ищеца трудово възнаграждение, заповед № ЛС-04-1373/23.08.2017г., издадена от министъра на правосъдието и договори да възлагане на производствената дейност от ответника на трети юридически лица. Въз основа на тези доказателства, съдът е формирал извод за недоказаност на иска.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл.259, ал.1 от ГПК от надлежна страна, за която решението поражда неблагоприятни правни последици. Поради това, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Предметният обхват на въззивното произнасяне е очертан с разпоредбата на чл.269 от ГПК. Според правилото на цитираната норма въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършената проверка по реда на чл.269 от ГПК, съдът констатира, че обжалваното решение е валидно - постановено е от законен състав в пределите на правораздавателната му власт и в предвидената от ГПК писмена форма. Подписано е и е разбираемо.

Решението е допустимо – произнесено е при наличие на правен интерес от търсената

защита и при определен съобразно с принципа на диспозитивно начало предмет на спора.

Решение № 16/15.01.2021г.е правилно. Този извод се налага по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл.78, ал.1 и ал.2 от ЗИНЗС за всяка работа извън доброволния неплатен труд и дежурствата по поддържане на реда и хигиената лишените от свобода получават определена част, но не по-малка от 30 на сто от възнаграждението за изработеното. Частта от възнаграждението по ал.1 се определя със заповед на министъра на правосъдието. Според ал.3 на лишените от свобода могат да се правят удържки съгласно действащите закони, но не повече от две трети от полагащото им се възнаграждение. Това ограничение не се отнася за удържките по задължение за издръжка. В конкретния случай размерът на удържаното възнаграждение е определен със заповед № ЛС-04-1373/23.08.2017г., издадена от министъра на правосъдието и е 40%. По делото е представена справка за изплатените на И. възнаграждения, от която е видно, че единствените удържки са за данък върху дохода. При тези доказателства, претенцията на ищеца се явява неоснователна и правилно е била отхвърлена от районния съд. Основанието за удържане на средства от трудовото възнаграждение е определено в чл.78 от ЗИНЗС, а размерът в заповед № ЛС-04-1373/23.08.2017г. Ищецът – въззивник, който носи доказателствената тежест да установи твърденията си, не е посочил доказателства, от които да се направи извод, че неоснователно са удържани средства от трудовото му възнаграждение, нито доказателства за размера на тези средства. Като е достигнал до аналогичен правен извод, районният съд е постановил правилно решение, по отношение на което не са налице основанията за отмяна, въведени във въззивната жалба.

Предвид гореизложеното, жалбата се явява неоснователна и трябва да се отхвърли със следващото от това потвърждаване на първоинстанционното решение.

По делото е направено искане за присъждане на съдебни разноски от въззиваемата страна. Като се съобрази с разпоредбите на чл.78, вр. чл.81 от ГПК и с изхода на спора, съдът намира, че трябва да присъди в полза на ДП „Затворно дело” юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд, VI въззивен състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 16/15.01.2021г., постановено от Районен съд– Бургас по гр.д. № 20202120104676.

ОСЪЖДА И. С. И., ЕГН: *****, изтърпяващ наказание „Лишаване от свобода“ в Затвора Бургас да заплати на Държавно предприятие „Затворно дело“, ЕИК: 129009070 със седалище и адрес на управление в гр.София, район Сердика, бул. “Ген. Н. Столетов“ № 26, представлявано от изпълнителния директор Маргарита Дойчинова съдебни разноски в размер на 80 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен Касационен Съд в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____